

MINNESOTSKI ZVON

3. LETO

ŠTEV. 12

MINNESOTSKI ZVON

Leto 3

DECEMBER - GRUDEN

Štev. 12.

MESECNIK ZA SLOVENSKO MLADINO

Za uredništvo:

Franci Medved
Marijan Kosem

Za upravo:

Anica Krulc
Albin Medved

Vsebina:

Voščilo	153
Sveta noč, blažena noč	154
Sveta noč (Selma Lagerlöf)	155
Jezušček ji je pomagal (Vrhovčan)	158
O materinem jeziku (Gdč. Lojzka Verbic)	159
Sv. Podoba v Lucci (Selma Lagerlöf - gdč. Verbic)	160
Glas Mladine:	
Moja pot v Ameriko (Jaki Toni)	163
Pismo (Darko Medved)	164
Baragova proslava (Anica Krulc)	166
Naš obisk benediktinskega patra Holmarja (Rev. S. Dolšina) ...	167
Dve zgodbici z eno uganko (P. Bernard OFM)	169
Le v svobodi je veselje (Vrhovčan)	170
Voščilo (Vrhovčan)	170
Prigode nagajivega Bobija.....	171

*****

Naslov:

MINNESOTSKI ZVON
Box 563
Biwabik, Minn.

Naročnina:

Celoletna \$1.50
Polletna \$1.00

VESEL BOŽIC IN
SREČNO NOVO LETO
želita vsem naročnikom in sodelavnikom
uredništvo in uprava

Sveta noč, blažena noč

Kje in kako je nastala ta svetovno-znana pesem:

Bilo je v letu 1818 na sveti večer. Sneg je na debelo pokrival utrujeno zemljo. Še vedno je snežilo, kakor da narava tke za praznike zemlji debel bel kožuh.

Župnik Jožef Mohr iz Oberdorfa je sedel v svoji sobi pri pisalni mizi. Vesel plamen je prasketal v peči in razširjal prijetno toploto po sobi.

Gospod župnik je držal glavo med rokami in nekaj tuhtal. Tako je bil zamišljen, da ni niti opazil svojega prijatlaja-učitelja Franca Gruberja, ki je stopil v sobo in voščil "Dober večer". Ko je gospod župnik odložil pero, tedaj šele je zagledal starega gosta: "O, dober večer, Franc. Nič vas nisem videl."

"Gotovo ste zopet kaj lepega napisali, gospod župnik?"

Duhovni gospod je vstal in stopil k oknu, da bi ujel še nekaj izgublajoče se večerne svetlobe. V skrivnostem mraku nastopajoče božične noči je gospod župnik bral: "Sveta noč, blažena noč, vse že spi, je polnoč..."

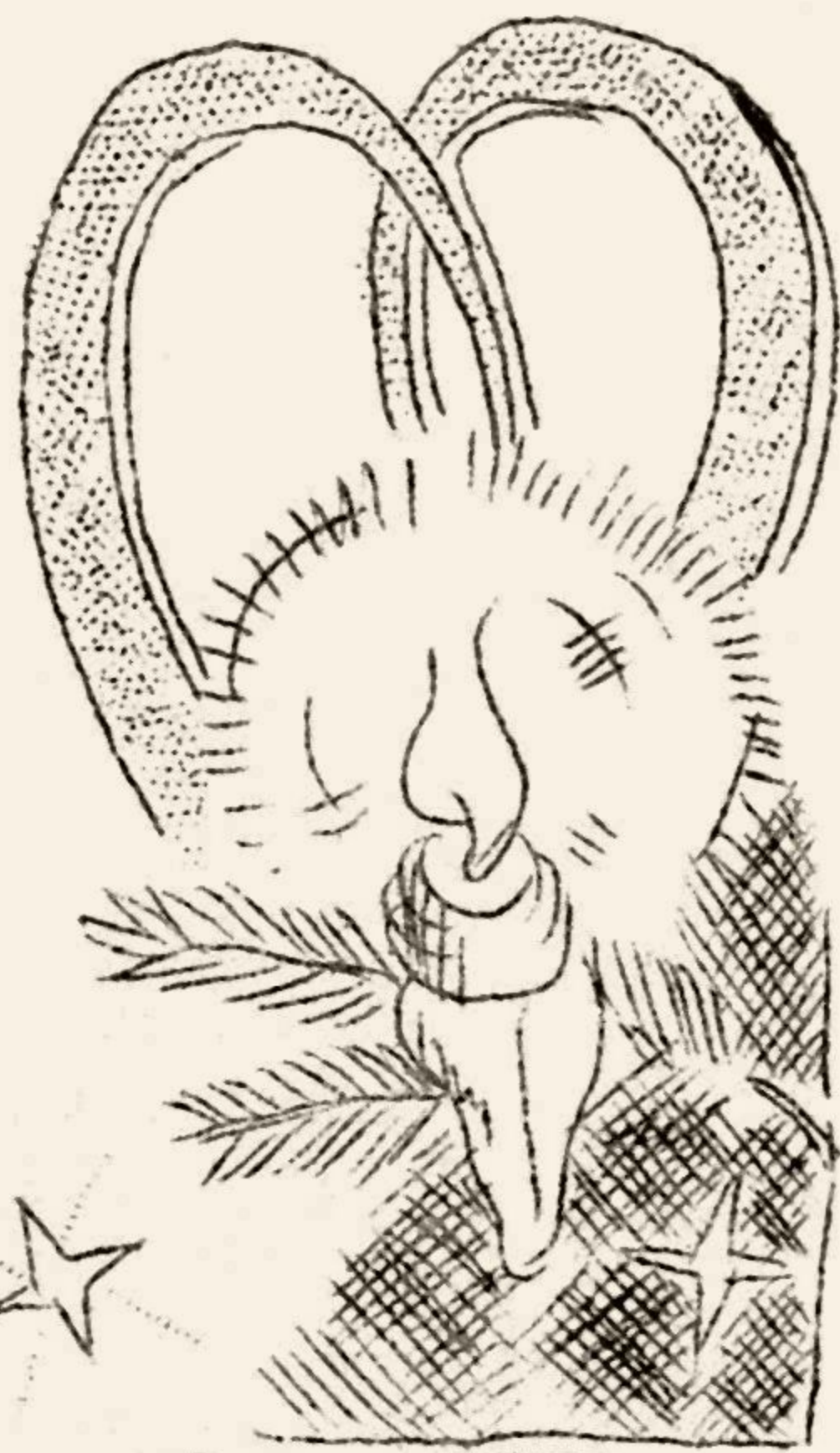
Ko je prebral, je učitelj Gruber presenečen vzkliknil: "Gospod župnik, to je zares čudovita božična pesem."

"Sedaj ste vi na vrsti, gospod učitelj! Naredite pesmi melodijo!"

Gruber se je vsedel h klavirju in čez nekaj časa sta že oba z gospodom župnikom pela vedno lepo božično pesem: "Sveta noč, blažena noč." -- Drugi dan jo je znal že vsak človek v Oberdorfu.

SELMA LAGERLÖF

ekoč je bil mož in ta mož je odšel v temno noč ognja iskat. Od koče do koče je šel in potrkal na vsaka vrata. "Ljudje božji, pomagajte mi!" je prosil. "Žena mi je pravkar rodila in zakuriti moram, da se ogrejeta mati in dete!"

A bilo je pozno v noč in vse je spalo. Nihče se mu ni oglasil. Mož je godil in hodil. Naposled je v dalji zapazil svit ognja. Krenil je v tiso smer in videl, da gori na planem. Trop belih ovac je spal okrog in star pastir je sedel poleg ter pazil na čredo.

Ko je pispel mož do drobnice, je zagledal tri velike pse, ki so spali pastirju pod nogami. Ob njegovem prihodu so se vsi trije zbudili na široko odprli gobce, ko da bi hoteli lajati. Vendar ni bilo slišati glasu. Mož je videl, kako se jim je ježila dlaka na hrbtu, videl, kako so se jim v svitu bleščali ostri zobje in kako so planili nadenj. Začutil je, da ga je eden popadel za nogo, da je drugi hlastnil po roki, da mu je tretji obvisel na vratu, a čeljusti in zobje jih niso poslušali in možu se ni nič zgodilo.

Tedaj je hotel dalje, da bi si vzel, kar je potreboval. Ali ovce so ležale tako na tesno druga pleg druge, da ni mogel naprej. In mož je stopal živalim po hrbteh do ognja. In ne ena se ni zgani-
la, ne ena prebudila.

Že je bil mož domal pri ognju, ko je pastir pogledal. Bil je čemereren starec, osoren in trd do vseh ljudi. Ko je videl neznanega človeka, je prijel za dolgo, ošiljeno palico, ki jo je navadno držal v roki, kadar je pasel, ter jo zalučal v moža. Palica je letela naravnost proti njemu, a preden ga je zadela, se je ognila in odbrnela mimo, daleč prek ravni.

Mož je stopil pred pastirja in mu dejal: "Prijetelj, pomagaj

mi! Daj mi ogorek ognja! Žena mi je rodila, zakuril bi rad, da se ogrejeta mati in dete."

Pastir bi bil narajši rekel ne. Ko pa se je spomnil, da tujcu psi niso mogli škodovati, da ovce niso bežale pred njim in da palica ni podrta, ga je obšla tesnoba in ni si upal zavrnuti prošnje. "Vzemi, kolikor ti je treba!" je dejal. Toda ogenj je bil že skoraj ugasnil, polen pa ni bilo več in tudi vej ne, samo velik kup žerjavice je še tlel. Lopatice za žerjavico pa tujec tudi ni imel, da bi bil mogel odnesti žareče ogorke. Pastir je to videl pa je drugič rekel: "Vzemi, kolikor ti je treba!" Bil je vesel, da mož ni mogel odnesti ognja. A glej, tujec se je sklonil, nabral živih ogorkov in si jih zdeval v plašč. In ogorki mu niso opekli rok, mu niso osmodili plašča, odnesel jih je kakor orehe ali jabolka.

Ko je hudobni pastir to videl, se je začudil v srcu, češ kašna noč je neki to, da psi ne grizejo, da se ovce ne plaše, da palica ne pogaja in ogenj ne smodi. Poklical je tuca nazaj in mu dejal: "Kakšna noč je to in kako da so vse reči usmiljene do tebe?"

"Če sam ne vidiš," je odvrnil mož, "ti jaz ne morem povedati.

In hotel je iti svojo pot, da bi zanetil ogenj ter ogrel ženo in otroka.

Pastir pa si je mislil: "Ne pustim te izpred oči, preden ne izvem, kaj vse to pomeni." Vstal je in šel za njim prev do kraja, kjer je prebival. Tedaj je videl, da tujec niti kočje nima, ampak, da mu ležita žena in otrok v skalnati votlini, kjer ni bilo drugega ko gole, mrzle stene. Pastir je pomislil, da bi utegnil ubogi črvček zmrzniti. In čeprav je bil trdega srca, ga je vendarle ganilo in sklenil je pomagati. Snel si je torbo z rame, vzela iz nje mehko belo jagnjičevino in jo dal tujcu, da bi položil otroka nanjo.

A kakor je pokazal, da je tudi v njegovem srcu prostora usmiljenju, so se mu odprle oči: videl je, česar dotlej ni mogel videti, in slišal, česar dotlej ni mogle slišati. Okoli njega je stala gosta množica angelcev s srebrnimi krili. Vsak je imel gosli v rokah in vsi so na glas prepevali, da se je nočej to noč rodil Zveličar, ki bo svet odrešil.

Tedaj je pastir spreumel, zakaj so bile tisto noč vesele vse stvari in niso mogle nikomur škodovati. Angelci pa so stali ne le okrog njega, vsepovsod jih je videl. Sedeli so tudi v votlini, sedeli po hribu in letali pod nebom. V gostih trumah so prihajali po poti, se gredeč ustavljali in se ozirali na dete.

Na vse strani je donelo veselo vriskanje in petje in sviranje. In vse to je videl pastir v temni noči, ko ni mogel drugače nič razločiti. Od veselja, da je spregledal, se je zgrudil na kolena in hvalil Boga.

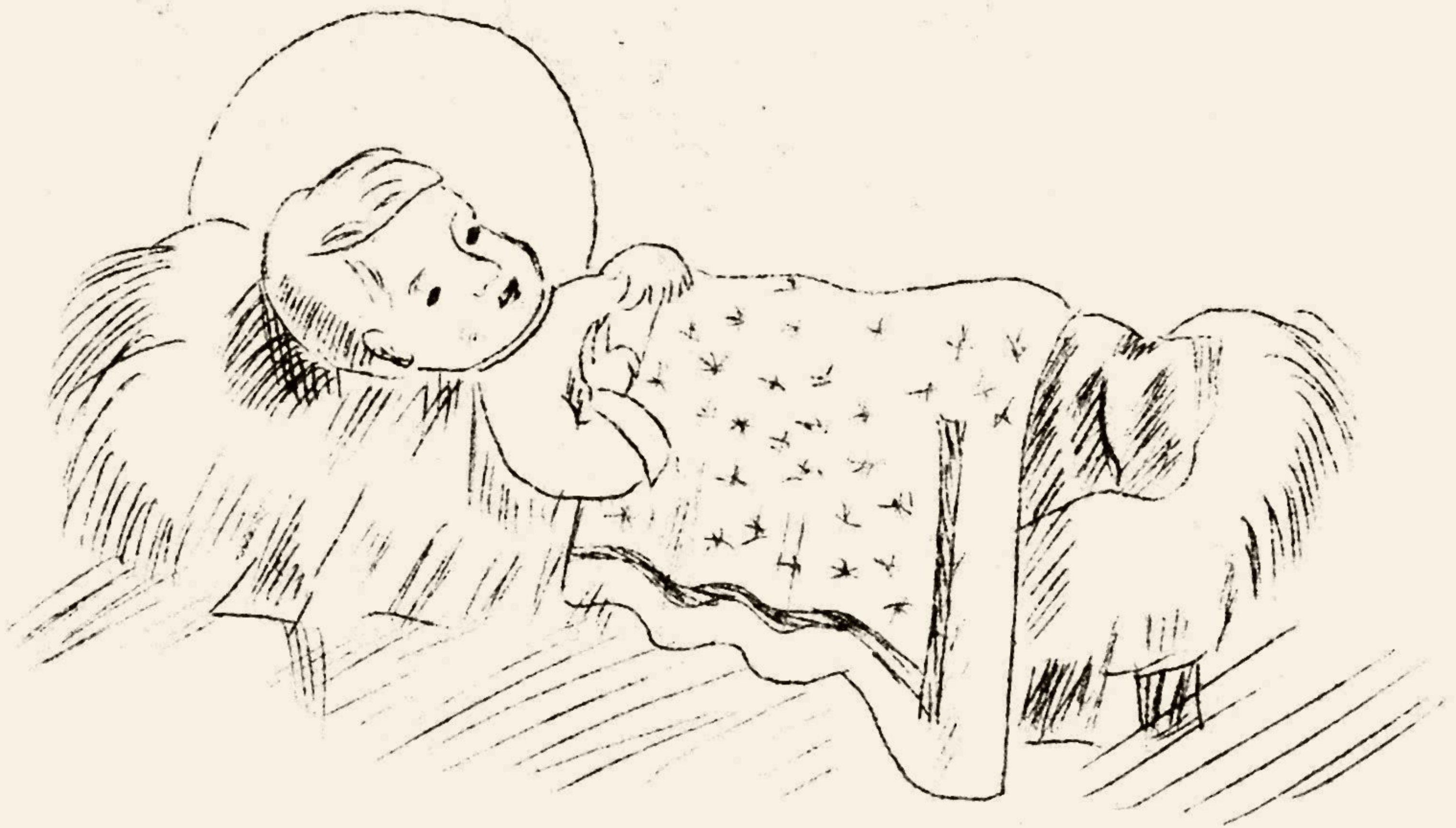

Vrhovčan:

JEZUŠČEK JE JE DOMAGAL

Snežec beli naletava
deklica po mestu tava
si izložbe ogleduje,
zraven milo pa zdihuje.
"Vse samo za bogatine!
Revež pa požira sline.
Saj ne maram za igrače,
tudi ne za mastne krače,
rada bi le košček kruha,
mamica težko že kuha,
nima dati več kaj v lonec,
vse zaloge je že konec,
Zdaj je reva še zbolela

atek tudi je brez dela.
Danes, ko se vse raduje,
v naši hiši je najhuje."
"Kaj zdihuješ, moja mala?
Kakor vidim, si jokala.
Hitro solze si obriši,
gost bom danes v tvoji hiši.
Božje Dete, Dete zalo,
mene k tebi je poslalo,
da osrečim tebe, mala,
ker si starše spoštovala,
ker si vedno pridna bila
in goreče si molila."

V novemberski številki MINNESOTSKEGA ZVONA sem vam, dragi moji, pripravila lepo pripovedko o sveti podobi v Lucci. Švedska pisateljica Selma Lagerloff jo je spisala, iz nemškega prevoda pa jo predstavljam za vas.

Zanimivost v tej pripovedki je dobesedni govor, ki ga ta pisateljica tako pogosto uporablja. Dobro pogledjte, kdaj ga rabi in v januarški številki MINNESOTSKEGA ZVONA naj mi kdo izmed vas pove kar ve o njem, kako pravimo tistima dvema vejicama, ki stojita pred njim in ob koncu, če pa zna kdo napisati pismo ali kako kratko povestico, naj napiše za ZVON, seveda - naj uporablja kolikor mogoče dobesedni govor.

Enkrat sem vam že omenila, da pogledjte zlasti večji, kako lepe članke priše v AMERIŠKI DOMOVINI pisatelj Karel Mauser. Ste morda brali lepo Zormanovo pesem za zahvalni dan? Gotovo se čudite, kako lepo piše, nekateri izmed vas pa še skoro ne znajo več napisati pisma v slovenskem jeziku.

Kaj pa AMERIKANSKI SLOVENEK - ali prihaja k vam? Če ga imate, preberite zvečer ob sobotah skupno prelepo duhovno misel, ki jo piše naš Prezvizišeni. Če sem še tako utrujena koncem tedna, pa tega ne pozabim, to je zame nedeljska pridiga.

G. p. Bernarda Ambrožiča tudi poznate. Tako lepo piše o Rabin-dranatu Tagore. Je kdo izmed vas že kaj bral o njem? Ali piše pesmi ali povestice? Napišite v pismu, ki ga oddajte uredništvu ZVONA.

G. p. Bernard je pre 30 leti urejeval in pisal v Orliča; - ta je bil namenjen za najmlajše telovadce.

Vidite, tolko lepega je napisanega, da bi kmalu prezrla prelepi koledar, ki ga je izdal mesečnik AVE MARIJA. Tako lep je, po vsebini in slikah. Vsa čast g. uredniku p. Baziliju in njegovim sodelavcem. Pa naslovna stran vam je gotovo tudi všeč? Narisal jo je g. arhitekt Dušan Svetlič, ki je že toliko lepega pispeval za naš Zvon. Gotovo

ste opazili oglas njegove hčerke, Brede, ki je tudi že večkrat pisala v ZVONU. Na domu v Milwaukee pa ima ob večernih urah toliko posla, da sem se kar začudila ob zadnjem obisku. Ne veste, koliko lepega je najti v Bredini delavnici: vaze vseh oblik, krožnike, kipe, šatule in vse nariše še sama ali pa njen očka. Tudi mama pomaga in kar čudno prime človeka, ko vidi, s koliko vnemo in veseljem dela ta družinica, ki je res narodno zavedna. Boste kaj naročili pri Bredi? Ne bo vam žal. Breda obiskuje "High School" v Milwaukee in pri njih doma govore le slovenski, pa je vendar Breda med najboljšimi za angleščino v šoli.

K sklepu še to:

Vem, da boste imeli o božiču lepe jaslice, ne pozabite na prelepe slovenske običaje na sv. večer. Zame so to najlepši spomini vsega življenja. Želim vam vsem prijetne urce ob jaslicah in mnogo svetega božičnega veselja.

Prihodnjič vam bo pa povedala, kako je napredoval Budgie v znanosti slovenščine in angleščine. Kar čudili se boste. - Ravnokar se je oglasil: ti, ti, ti! --

SELMA LAGERLÖFF

SVETA PODOBA V LUCCI

(Nadaljevanje)

POSLOVENILA: LOJZKA VERBIC

Sosed je že dolgo gojil prav na tihem željo, da bi mogle dobiti v kup zemljišče, ki je mejilo na njegovo posestvo, zato je bil ponudbe zelo vesel. Ker pa je bil pošten in dobrega srca se je zanimal, od česa bosta živela stara dva, ko bosta prodala to imetje.

Povedala sta mu vse os sveti podobi, o kateri je govoril menih. Kmet pa je dejal: "Dolgo sem si želel imeti ta kos zemlje, pa ga ne maram, ko slišim, kaj bosta naredila z denarjem. Več ko trideset let sta bila moje dobra soseda. s katerima sem živela v prijateljstvu, zato vaju nočem spraviti na ta način v nesrečo."

Šele, ko sta soseda grozila, da bosta ponudila svoje imetje drugemu sosedu, je pristal na to in takoj izplačal 30 goldinarjev za vse.

"Poglejta semkaj, tu je denar," je rekel, "pa glejta, da mi ne

bosta некоč očitala, da sem vaju opeharil, če vama ne bo preostajalo nič drugega, kot prosjačiti od hiše do hiše miloščine."

"Ljubi sosed," je rekla žena, "kadar se bomo zopet videli bova imela storkat več goldinarjev nego danes. Zakaj bi morala biti potem vam v breme ter beračiti?"

"Torej," je rekel kmet in se smejal, "vidva sta tako nespametna in zabita, da se res ne splača govoriti z vama kaj pametnega. Pojasnita mi zdaj samo to, kaj nameravata?"

"Kaj nameravava," jo ponovil stari mož? "Ljubi sosed, kaj naj pa storiva drugega, kot da bova šla z najinim darom v Lucco in tam položila denar pred podobo Križanega."

"Resnično, jaz mislim, da bi bil menih čarovnik, ki vama je zmešal glavo," je rekel kmet zelo znejevojenč. "Kako si domišljata, da vama more sveta podoba poplačati na ta način? In zakaj naj bi bilo ravno vama pomagano na ta način, vsem drugim pa ne? Poglejte, jaz imam hčerko, ki leži več kot eno leto bolna. Ko bi vidva vedela, koliko sem zanjo daroval sveti Rozaliji v Palermu in tudi drugim svetnikom. Pa mislita, da mi je kdo pomagal? Ne, nihče izmed svetnikov ni niti z mezincem mignil zanjo. Kmalu se bo ločila od mene in potem je zamae življenje brez veselja."

Ko je to povedal sosedoma, je že pomigal z roko v pozdrav ter hitro odšel v hišo, ker se ni hotel vpričo njiju razjokati.

Oba sta za trenutek obstala in zrla za njim.

"Da, to je res, da nihče ni brez skrbi," je rekla žena in si obrisala oči. "Ne pozabi, ljubi mož, da bova sveto podobo prosila naj našega soseda pouči, zakaj njegove molitve niso uslišane. Dober mož je in res zasluži, da bi mu ljubljeni otrok ostal pri življenju."

Stara dva sta se še d'jubko poslovila od starega osla, ki jima je bil v veliko oporo v življenju in preostajalo jima ni drugega, kot nastopiti dolgo pot v Lucco.

Ker pa za nobeno ceno nista hotela pritakniti denarja, ki sta ga dobila od soseda, jima ni preostajalo drugega, kot da sta prosila pri dobrih ljudeh za hrano in prenočišče. To potovanje torej ni bilo prav nič udobno, pa vendar sta se prabila brez posebnih težav in prišla do Mesine, kjer sta pa morala najeti ladjico, ki jih je pripeljala čez morsko ožino, ki loči Sicilijo od celine. Ko sta prišla v pristanišče, sta takoj zagledala ladjico, ki je bila določena za potnike, ki so hodili peš in niso imeli posebne pritljage. Takoj sta hotela vstopiti, pa ju je brodnik odklonil.

Brodnik je bil priklenjen na čoln kot suženj in je zahteval za vsakega pol goldinarja za prevoz. Prav nezaupno je pogledal pobožna

popotnika, ki sta prišla ravno v najhujši opoldanski vročini v pristanišče. Ta čas je smel kaznjeneec nekaj ur počivati.

"Moj prijatelj," je rekel ubogi mož. "Opazil sem, da naju prištevaš beračem, ki hočeta priti na drugi breg, ne da bi kaj plažala. Pa to ne drži. Midva sva na poti v Italijo, da bova obrestovala najin denar in ko bova prišla nazaj, bova tako bogata, da bova lahko plačala 5 goldinarjev, če boš zahteval. Pomagaj nama samo zdaj, ne bo ti žal!"

Suženj je dvignil glavo, ju bežno pogledal skozi na pol priprte oči in se spet vlegel.

Vidva pa res izgledata, kot bi imela res kaj denarja obrestovati."

"Kakor resnično živim," je rekel ubogi mož, "nimam manj nego 30 goldinarjev v svojem mošnjičku. Pa tega denarja se ne smem dotakniti, ker je namenjeno za tistega, ki vse, kar mu kdorkoli da povrne stokratno."

Voznik je sočutneje dvignil glavo. "Kdo pa je oni, ki stokratno poplača?" je vpraša.

"Kdo naj bi bil drugi kot sveta podoba v Lucci?" je zaklical mož.

Suženj je izbruhnil v grenko čuden smeh. "Povedal vama bom nekaj. Meni je od višjih ukazano, da moram od vsakogar zahtevati za prevoz pol goldinarja. Zdaj v prostem času pa imam pravico, da vaju prepeljem brezplačno. Pa ne zahvaljujta se mi za to, zakaj bilo bi mnogo bolj usmiljeno, če vama ne bi pomagal, pa mi ni na tem, da bi se izkazal kot usmiljen človek, zato bosta prišla v Italijo. Ko bosta tam, bosta našla tudi pot v Lucco in izprevidela bosta, kakšnim goljufom sta nsaedla."

Pomagal jima je najstopita v čoln. Na vsej vožnji ni spregovoril z njima nobene besedice. Ko pa so bili že blizu kopnega je začel iznova s svojim bridkim govorom. "Ker tako trdno zaupata, da vama bosta podoba pomagala, vama povem, da nihče od mene, ki sem tu prikovan, ni poslal toliko molitev k nebesom. Moral bi bil najti pomoč, ker ne sedim tu zaradi kakega prostopka, ki naj bi ga bil zakrivil, temveč, vsled krivično obsodbe. Svetniki, ki imajo toliko zaslombe v nebesih bi morali pomagati v tem slučaju. Pa ne opažam prav nič, da bi kateremu izmed njih bilo na tem, da bi kaj storil zame."

Ko ~~sta~~ tujca zapustila brcd in šla na breg, je pripomnila žena, da je svet poln bolečin in nesreč.

"Res je," je pritrdil mož. Misli na to, ljuba žena, da ne smeva pozabiti, ter vprašati sveto podobo, zakaj ta mož ni uslišan, da bi

bil svojih težav rešen."

Ubrala sta pot proti severu in potovala tedne in mesece dolgo. Slednjič sta prišla nekega dne proti večeru v mesto, o katerem sta slišala, da je Lucca.

"Ljubi mož," je rekla stara žena, ko sta stopila skozi mestna vrata, "kako sem vesela, da sva na cilju najinega potovanja. Če si mojih misli, pojdiva takoj v stolnico. Nimam miru, dokler ne ugle-
dam svete podbe." (Dalje prihodnjič)

***Palermo je mesto v Siciliji.

Lucca je mesto v Italiji.

MOJA POT V AMERIKO

Že dolgo sem si želel priti v Ameriko, k svojemu očku. Po dolgotrajnih prošnjah sem dobil vse potrebne dokumente za na pot. Ko pa je prišlo sporočilo od Jugoslovanskega aeroputa, da imam že plačano karto in rezervirano mesto na avijonu, sem se s starim atom, ki me je spremljal, takoj odpeljal v Zagreb. Dne 12. novembra sem se ob 10 uri zjutraj odpeljal z avijonom iz Zagreba. Bilo je megleno jutro. Ko smo se dvignili nad meglo, ki je pokrivala zemljo, se mi je zdelo, kot da smo nad veliko zasneženo ravnino. Po štiri in pol urni vožnji smo pristali v Frankfurtu v Nemčiji. Tam so nam pregledali dokumente in nam dali bone za hrano. Sli smo v restavracijo in počakali novega avijona, ki nas je odpeljal v Amsterdam na Holandskem. Ko smo prišli nad mesto je bila noč in je bilo vse mesto razsvetljeno. Največje hiše so bile majhne kakor igračke. V Amsterdamu so nam spet pregledali potne papirje, potem pa nas peljali na avijon, ki je bil namenjen v New York. In čez eno uro smo že odleteli čez ocean proti New Foundlandu. Med potjo smo se še enkrat ustavili, da smo dobili bencina. Na New Foundlandu smo prišli zjutraj. Zopet smo dobili bone in odšli smo v restavracijo. Čez dobro uro smo se pripravili za pot

v New York. Toda preden smo se dvignili se je avijonu pokvarilo prednje kolo in ostati smo morali v Kanadi, dokler ga ne popravijo. Okrog poldne pa smo se spet dvignili in čez nekaj ur smo bili nad New Yorkom. Par ur smo morali krožiti nad letališčem, ker radi goste megle nismo mogli pristati. Končno pa smo se le spustili na letališče. Tam je bil spet carinski pregled. Ko je bilo vse končano me je prišel iskat očka in me odpeljal na moj novi dom in se je tako začelo moje življenje v Ameriki.

Jaki Toni, Hijak,
New York.

Opomba uredništva: Jaki Toni nam je poslal tudi svojo sliko, toda v tej številki nimamo slik, ker tiakar ne bi dovršil dela pred božičem. Sliko bomo objavili prihodnjič.

Spoštovani g. Vovk!

Gotovo si mislite, da sem len, ker se Vam šele sedaj zahvaljujem za Vaše tako lepe besede v MINNESOTSKEM ZVONU! Malo je res tudi lenobe vmes, vendar pa sem še premalo obiskoval šolo, da bi se čutil sposobnega pisati.

Če bi mi besede tako lepo tekle kot Vam, bi bilo to precej bolj enostavno.

Prvo se Vam najlepše zahvalim za Vaš dopis! Le škoda, da nismo bliže, da bi se kedaj osebno kaj pogovorili. Jaz in ostali Slovenci tu na Batavi zelo proglašamo enega takega g. Vovka, ki bi naše duše vodil po poti v nebesa! Imamo duhovnika, ki je porodu Čeh, ki nam pove včasih nekaj tudi v svojem jeziku, toda najlepše zveni in najgloblje v srce seže domač materin jezik!

Ker menite, da Vas zanima, kakor tudi čitatelje MINNESOTSKEGA ZVONA kako je v domovin, bom povedal še malo o tem.

V šoli smo bili otroci v veliki večini proti naukom, ki so nam jih vsiljevali, namreč naj ne hodimo v cerkev in h krščanskemu nauku, ki je bil v cerkvi! V mojem razredu naš je bilo kakih 30 a smo razen štirih vsi redno hodili po potih, ki nam jih je kazal naš g.

župnik. Tudi odrasli ljudje so pridno hodili k službi božji, baje v večjem številu kot pred "osvoboditvijo"!

Da so preganjali duhovnike in druge dobre ljudi so bili prav pogosti slučaji. Tudi naš gospod župnik je moral večkrat na razna zališevanja in plačevati kazni le zato, ker je hotel ljudem dobro.

Tudi izlete so prirejali, toda jaz se jih nisem udeleževal. Šel sem z mamico na Brezje, na Za, az in še na druga božja pota. Lepo je bilo!

Precej sem se privadil tu, posebno, ker sem z mamico vred vedno želel, da bi bili z atkom skupaj, toda vedno se še rad spomnim na domači kraj in znance, ki tam živijo. Smo sicer v poštni zvezi, a je moja in mojih staršev velika želja, da bi v domovini zavladata prava svoboda, kajti s svobodo bi se nam odprla pot za vesel povratek domov. Da pa bi to čim prej prišlo, pa vneto prosimo Boga!

Drugič morda še kaj, a še veliko bolj veseli bi bili mi vsi, če bi nas enkrat osebno prišli pogledat - saj smo kanadski Medvedje ravno tako pohlevni kot ameriški.

Mojim najlepšim pozdravom vsem zvonarjem, posebno pa Vam gospod Vovk se pridružujeta tudi ata in mama.

Vaš vdani

Darko Medved

Anica Krulc

BARAGOVA PROSLAVA

Zadnjo nedeljo v novembru smo imeli na Gilbertu Baragovo proslavo. Udeležba je bila kar dobra, čeprav je bil to prvi sestanek novodošle zime v mrzli Minnesoti, ki nam je letos dolgo prizanašala s snegom.

Prva točka je bila deklamacija "Baragovo slovo od domovine." Prav lepa stvar za začetek, ker nas je tako že kar nekako uvedla v Baragovo delovanje med Indijanci v Ameriki. Potem je pa eden od naših malih Indijačkov podal premiljevanje v katerem je izpraševal Vsemogočnega Očeta zakaj dopušča Indijanski narod izumirati, zakaj nekateri beli sovražijo Incijance in zakaj Dobri Oče ne pošlje misjonarja, ki bo skrbel zanje kot Baraga.

Pevski zbor je zapel "Zgodnja Danica". Sledila je še ena deklamacija in prošnja k Baragi naj se ozre na slovenske girče, razdejane cerkve in podrte križe, na tisoče grobov po gozdovih. Bila je zares lepa. Baraga je bil tudi te prošnje gesel.

Nato prizorček: Slovenski fantič se jezi zakaj Slovenci nimamo nobenega svetnika. Ko v sveti jezi sam sebe sprašuje, če smo res le rod pijancev, kakor svet ~~teži~~, pristopi prijatelj in ga potrepnja po rami in reče: "Zadeva ni tako huda, saj imamo že vsaj dva svetnika: Barago in Slomška."

K njenemu pomenkovanju kako bo, ko bo Baraga prištet svetnikom, se pridruži Indijanček, da naj ne delata računa brez krčmarja, ker Baraga je "naš". Po kratkem prererkovanju čigav je, sklenejo, da Baraga pripada vsem. Podaje si roke in enoglasno spregovore: "Škof Baraga je naš!" - Vsi ljudje so bratje Gospoda Jezusa, tako je Baraga učil.

Zadnja točka je bil prizorček "Naše male modrujejo!". Te deklice so sklenila, da pojdejo vse v misijone. Ena bo kuhala, ena bo šivala, ena bo za učiteljico, ena bo pa za mamo in bo skrbel za zanje če bodo bolni. Je bilo res prijetno gledati kako so male navdušene za misijonsko stvar.

Po končanem programu smo gledali slike iz krajev kjer je deloval Baraga, in tudi nekaj iz obiska pri starem slovenskem misijonarju Holmarju. Poslušali smo misijonarja, kako je molil Zdravo Marijo po Indijansko in njegov razgovor z obiskovalci z Železnega okrožja.

Imeli smo prav lep popoldan. Bili smo veseli mi in gotovo tudi Baraga. Naj Bog da, da ga bomo kmalu častili kot svetnika!

Rev. Stanko Dolšina

NAŠ OBISK BENE'DIKTINSKEGA PATRA HOLMARJA

(Nadaljevanje)

Pozvenili smo pri samostanskih vratih. Prijazen pater pride odpirat. Seveda je dobro poznal Slovenca Fathra Holmarja. Kmalu je prišel s palico. Pri vsej svoji visoki starosti, se zdi, da je ne rabi; jo nosi s seboj zaradi imejitnosti. Ni bilo treba dvakrat reči, da smo Slovenci; že smo videli ponos na njegovem častitljivem obrazu. Predstavili smo se mu. Mene se je še spomnil, drugih že ni videl, pa jim tudi zaupal ni, ko se je pošalil: "Ste nabriti in vseh muh polni!" No saj se ni zmotil. Saj poznate vse štiri: Francija, Binečja, Staneta in seveda tudi Vilkota!

"Nam boste kaj povedali o Vašem srečanju s Fathrom Pircem", smo silili Vanj. Vilko je brž nastavil svoj "tape recorder", da je lovil gorenjsko narečje spoštovanja vrednega misijonarja.

"Mi ne teče prav gladko", se je opravičeval, pa vendar upal, da mu bomo dali korajže.

"Čisto lepo govorite; še nič niste pozabili, pa še toliko le ste od doma!" Dobro se mu je zdelo. In je začel s pripovedovanjem spominov iz mladih let, ko je še čisto mlad smrkavček hodil streč pri maši in stregel tudi misijonarju Pirca. Da se še spominja, kaj mu je dejal: "Fant če misliš kdaj iti v misijone, pojdi v Severno Ameriko med rdeče Indijance..."

Potem je s ponosom govoril o Indijancih, koliko let je med njimi delal, koliko naračij indijanskega jezika je govoril, da samo on še zna nekatere in podobno. Govoril je v lepi gorenščini, stal ponosno zravnano, uči uprte v daljavo, kot da bere tam, kaj se je zgodilo pred skoraj sto leti, pribijal dejstva s palico ob tla in z glasom dajal poudarka važnim besedam. Tak je Father Holmar: trda slovenska grča, preizkušena, vztrajna, pa polna dobre volje, lepih dovtipov, dobrega srca. Moč, ki zasluži, da se mu vsak odkrije v spoštovanju njegove osebnosti in njegovega dela. Ni sebe iskal, pač pa druge in te bo imel ob sebi pred Sodnikom na sodni dan. S krdelom Indijancev bo stal pred Njim. Vsem tem je oče, duhovni oče, Father Holmar.

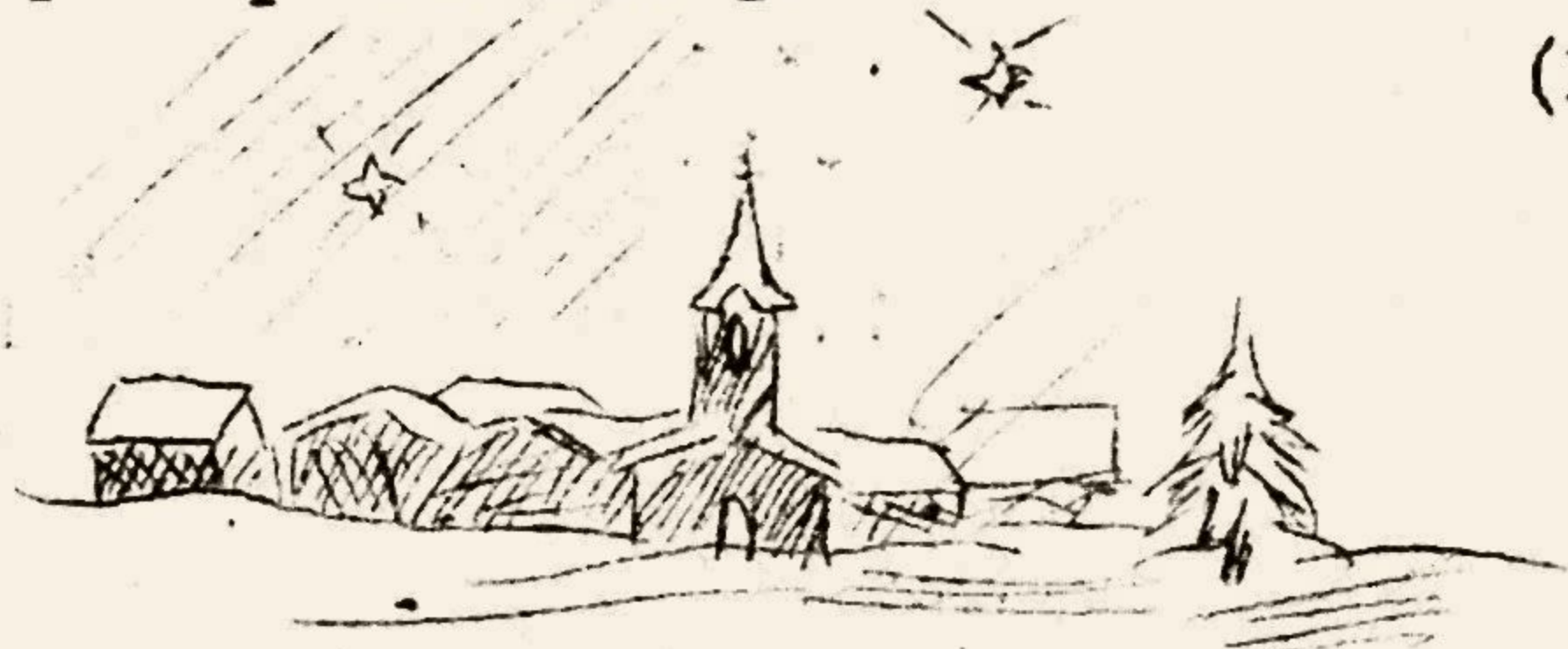
Ko je zazvonilo pãdne, smo odmolili Angelsko ĀešĀenje; takoj nato pa odšli pred samostan, da se postavimo pred foto aparat. Ni se branil. Kar rad je stopil ven na sonce, in marsikatero špasno rekel na račun fotografa Vilkota, ki spet ni gledal kot je hodil, samo, da je dobil moža s pravega konca in prav osvetljenega. Da, bilo ga je zanimivo poslušati. Predno je odšel po stopnicah med zidovje, je spet eno šaljivo zaokrožil, potem ko smo mu obljubili, da mu bomo poslaali po eno sliko od vsakega posnetka. Nasmeljanih obrazov smo sedli v razgret avtomobil in šli gledat pokopališĀe. Malo proti jugu leži, med slovenskimi smrekami. Seme prinešeno od tam je vzkliko in danes košato vejevje objema tihe grobove trudnih trpinov, med njimi tudi Slovencev (enega opata) in Āakajo vstajenja. Blažen mir na tistim njimi mrtvih!

LaĀni smo bili ko smo prišli k Sv. Jožefu, nazaj grede proti St. Claudu. Teško smo Āakali na juho v novo preurejeni restavraciji. Menda se ljudje kar gledali, kako kranjski fantje hitro pospravijo kar je na mizi; kadar so laĀni. Res, teknilo nam je. V miru smo potem ogledovali samostan sester Benediktink pri Svetem Jožefu.

Najbolj nas je prevzel pogled na cerkev. Je res mogoĀna hiša, kjer molijo pobožne nune noĀ in dan. NotranjšĀina je še prav posebno lepa. V Ameriki še nismo videli tako lepe cerkve, je Vilko pripomnil. Sestre so se nam zdele kot Āebele v panju. Pravi kraj dela in molitve, ker je geslo njihovega reda: Ora et labora - moli in delaj!

S polnim aparatom posnetkov vsake vrste smo obrnili proti severu. Zadovoljni z dnemom smo zaokrožili nekaj narodnih prav po kranjsko. NihĀe nas ni slišal. Ne Father Holmar in tudi Father Pirc ne, Āeprav smo se spet peljali mino njegovega spomenika proti Brainerdu. Najrajši bi šel z njimi naprej, ko smo se utavili pred cerkvijo sv. FranĀiška Asiškega na Brainerd. V zadnji košĀek filma, je g. Kuntara stisnil še našo veliko cerkev in z njo odbrzel domov, da razvije, kar je na poti po misijonih nabral. Moralo je biti pozno zveĀer, ko so Ferkuljevi in Medvedovi poslušali, kar so jim imeli fantje povedati o misijonski poti po Minnesoti.

(Konec)

DVE ZGODBICI

Z eno uganko

Ko sem bil star pet let ali tako nekako, sem postal pastir, Pa-
señ žem našo Čado. Na paši sem na Čado večkrat pozabil. Ona je ime-
la svoje špase, jaz pa svoje. Doma so pa samo mene učili, kako je
treba ravnati na paši. Čade niso jemali v šolo. Včasih so mi nate-
gnili lase, po navadi mati. Da bi zlezla skozi lase vame pastirska
moč, so dejali. Drugič so mi očitali, da imam še zelo reven nos, ko
ne znam izvohati, kdaj je treba zavpiti na Čado. In tako dalje.

Kmalu je začela hoditi z menoj na pašo tudi mala sestra, ki je
pobirala prve besede. Pa je bolj pazila na Čado kot jaz. Nekoč je
Čada spet imela svoje špase, jaz pa svoje. Sestra je začela peti
proti meni in Čadi:

E, NO! Lase...MOČ...REVEN NOS...
EH, ČADA, EH!

To je ena zgodbica. Druga je ta:

Lansko leto sem srečal dečka, ki ga je strašno glava bolela.
Vzel sem ga k zdravniku. Zdravnik mu je rekel, naj se sleče. Ga bo
temeljito preiskal. Deček je bil nejevoljen in je rekel, da zdravnik
lahko vidi njegovo glavo, čeprav ostane pred njim ves oblečen. Zdrav-
nik se je dobrohotno nasmehnil in rekel dečku: "Headache, son, never
comes alone!" Hotel je reči: Tvoja bolezen ni samo v glavi. Moramo
odkriti, kje tiči korenina tvojega glavobola.

Ko sem jaz slišal zdravnikove besede, ki so tu zgoraj zapisane,
sem se v trenutku spomnil na besede svoje sestriče ob Čadi.

Uganka je ta: Zakaj sem se na tiste besede spomnil? Kaj imata
skupnega ta dva dogodka?

Prvi, ki mi bo poslal pravilen odgovor na spodnji naslov, dobi
za nagrado pošten ameriški tokar! Hiti, da te kdo ne prehiti!

P. Bernard 6FM
238 E. 19th St.
New York 3, N.Y.

Vrhovčan:

Le v svobodi je veselje

Deček slišal ptička peti,
všeč mu bil je glas nejgov.
Vjel ga je in dal zapreti
v zlati domek čisto nov.

Dal najboljšo mu je hrane,
toda ptiček ni več pel.
Je premišljeval naš Stane:
"Oh, zakaj ni ptič vesel?"

Mati sinčka je zaprla
za dve uri v temni hram.
Vsa veselost je odmrta,
Stane bil je strt in sam.

Ko pa prišel ven je iz hrama,
je zavriskal ves vesel.
Tudi ptička je izpustil;
hej, kako je žvrgolel!

Sem deklica mala,
voščiti ne znam,
pa skloni se k meni,
poljubček ti dam.

Vrhovčan.

PRIGODE NAGAJIVEGA BOBIJA

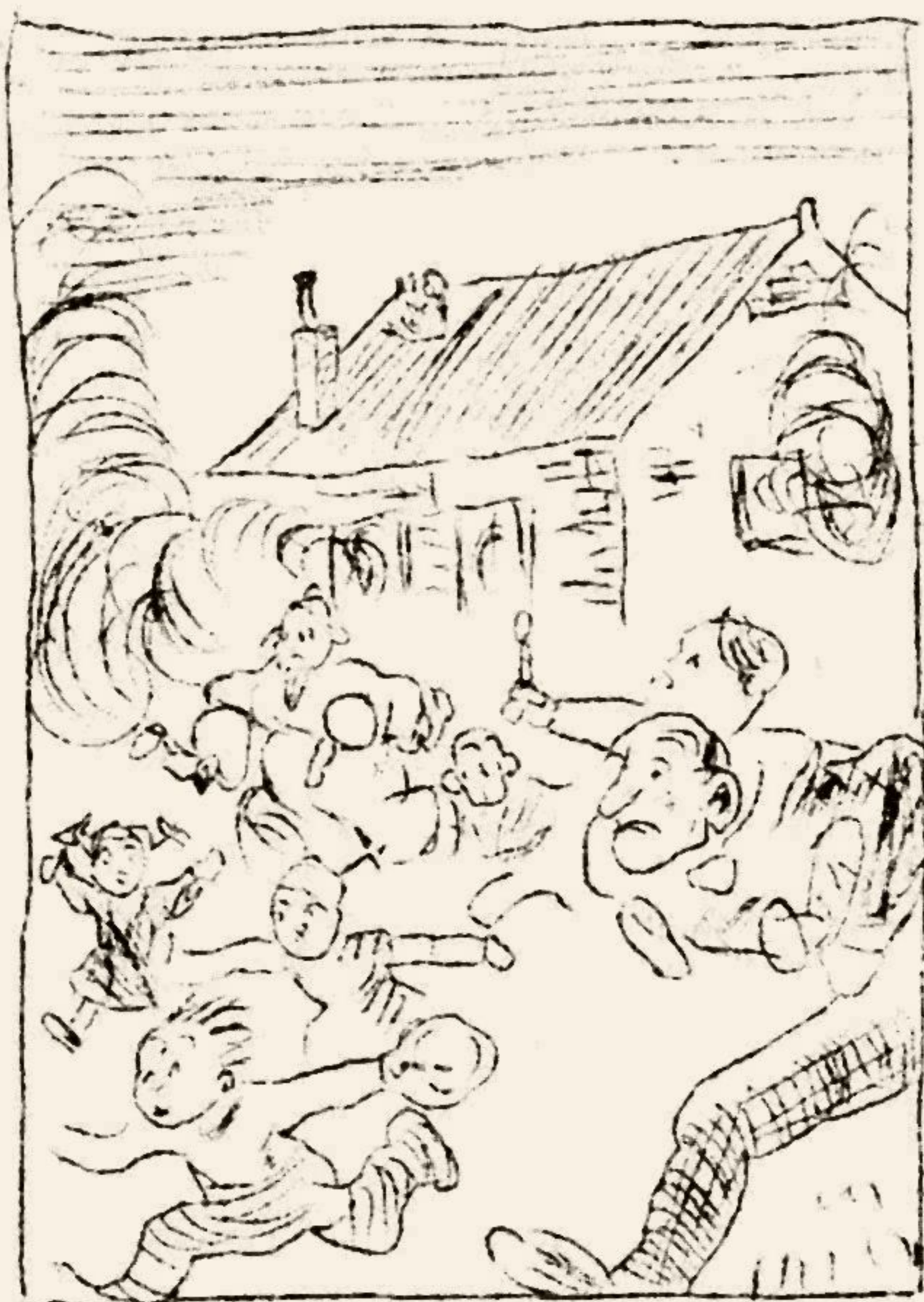
40.

Toda po obilnem kosilu ga je premagal zaspanec. Splezal je na streho hiše, ki je stala nedaleč od ondod, da bi na nji prenočil. A glej ga spaka! Tik pred njegovim nosom je bil dimnik, ki je bruhal goste oblake dima in saj. "Tega ne prenesem!" je Bobi pomislil.

41.

Splezal je dol in se kmalu vrnil na streho z velikim kamnom, kakršne rabijo za obteževanje zelja v kadeh. Ta kamen je položil na odprtino dimnika, tako da ni mogel niti najmanjši oblček več iz njega. Po tem bistroumnem dejanju je sedel na prejšnje mesto in zadremal.

42.

Ta čas je sedela spodaj vsa rodbina za mizo in zajemala kašo. Tedajci pa — križ božji! — so se privalili iz peči ob oblaki črnega dima in saj ter v nekaj trenutkih napolnili vso hišo. "Gori! gori!" so zavreščali ubogi ljudje in vsi prestrašeni udrli skozi vrata.

43.

Gasilci, zmerom pripravljene, kakor je njih dolžnost, so bili kmalu na mestu. Bistroumni načelnik je kmalu zapazil vzrok nezgode. "Na streho pogledajte!" je vzkliknil. "Tudi to je delo te preklicane opice. Le pogledajte jo, mrcino, kako brezskrbno spi za dimnikom!"

PRIDOBIVAJTE

NOVIH

NAROČNIKOV

NA ČASTNO MESTO

v Vašem stanovanju spada polica ali omara

S SLOVENSKIMI KNJIGAMI

Brezplačno in brezobvezno lahko dobite
SEZNAM SLOVENSKIH KNJIG

Pišite na naslov:

ZDRAVKO NOVAK
18406 Neff Road
Cleveland 19, Ohio

Kdor naroči vsaj eno knjigo dobiva brezplačno list

"SLOVENSKA KNJIGA V DOMOVINI IN TUJINI"
ki prinaša članke o slovenski knjigi.

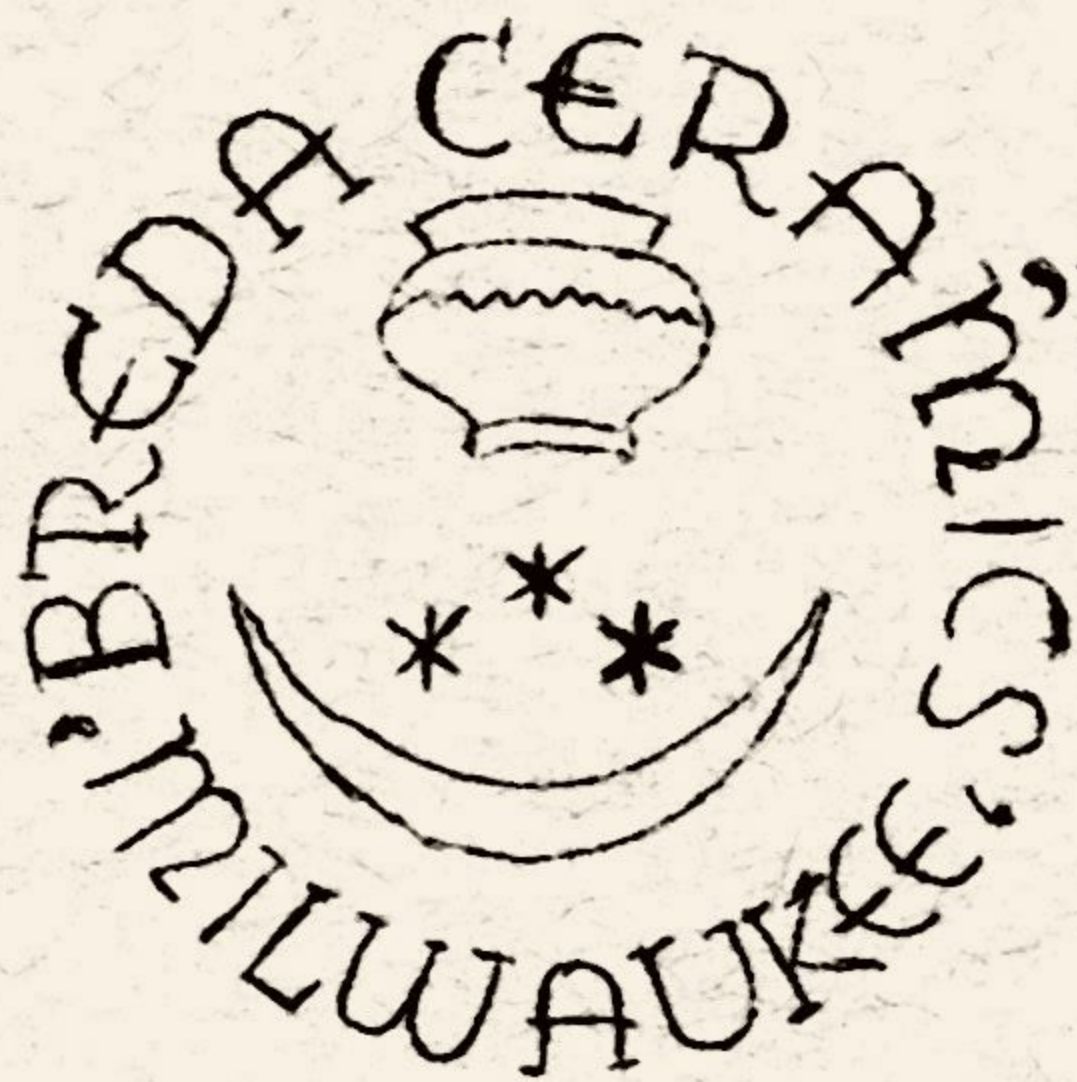
LIGA KAT. SLOV. AMERIKANČEV

238 East 19th Street
New York 3, N. Y.

POŠILJAJTE PAKETE SVOJIM DOMAČIM PREKO
LIGE

PIŠITE PO CENIK

AKO STE V ZADREGI GLEDE DARU, KI GA ŽE-
LITE POKLONITI ZA ROJSTNI DAN ALI MATE-
RINSKI DAN ALI GOD ITD. SE OBRNITE NA

'BREDA CERAMICS'

NASLOV: SVETLIČ, 1015 A-So., 10th St.
MILWAUKEE 4, WISCONSIN

NUDIMO VAM VSAKOVRSNA DARILA, UMETNI-
ŠKO IZVRŠENA V KERAMIČNI IN PORCELANSKI
TEHNIKI: KOT VAZE, BONBONIJERE, OB-
TEŽILNIKE, PEPELNIKE, FIGURINE, OKRA-
SNE KROŽNIKE, itd. NA ZAHTEVO IZVRŠI-

MO TUDI PRILOŽNOSTNA POSVETILA. AKO NAROČITE PRI NAS STE LA-
HKO BREZ SKRBI, DA BI VAŠ OBDAROVANEC PREDMET ŽE IMEL, KER
IZVRŠUJEMO VSE DOMA PO LASTNI ZAMISLI.

PIŠITE ŠE DANES PO CENIK!